

РЕШЕНИЕ

№ 4589

гр. София, 10.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 14.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **3822** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Г. Л. Х., чрез адв. О. А. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПAM/ №23-0819-000310/10.03.2023 г., издадена от полицейски инспектор към ОДМВР В., сектор Пътна полиция В., с която е наложена ПAM по чл.171, ал.1, т.1, б.“б“ от ЗДвП- временно отнемане на СУМПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

Жалбоподателят релевира доводи, че заповедта е неправилна и незаконосъобразна, тъй като не отговаря на изискванията на чл.59, ал.2, т.4 и т.5 АПК, поради липсващи мотиви и недостатъчно индивидуализирана разпоредителната част. Твърди се, че в заповедта липсва изложение на конкретни факти, досежно изискващите се материални предпоставки за прилагане на мярката, което ограничило правото на защита на жалбоподателя. ПAM била преждевременно наложена и несъобразена с обективната ситуация, тъй като Х. ясно заявил, че е болен, че приема лекарството „Диазепам“, за което представил като доказателство издадената му рецептурна бланка, като видимо бил със силен тремор на двете ръце. Моли съда да отмени заповедта като издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона. В съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован, чрез процесуалния си представител поддържа жалбата.

Ответникът, не се представлява по делото. В писмено становище, чрез процесуален представител оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, съобразно закона и вътрешното си убеждение, намира за установено от фактическа страна следното:

С оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ №23-0819-000310/10.03.2023 г., издадена от полицейски инспектор към ОДМВР В., сектор Пътна полиция В., въз основа на АУАН №ГА 893448/09.03.2023 г., на Г. Л. Х. е наложена ПАМ по чл.171, ал.1, т.1, б.“б“ от ЗДвП- временно отнемане на СУМПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, за това че на 09.03.2023 г., в около 20.00 часа, в [населено място], по ул. Без име- Крайбрежна алея, Г. Л. Х. управлявал МПС- „А.“ КУ 4 Спортбек 40 Е Трон, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на У. лизинг, в посока Трета буна, като преди Четвърта буна след употреба на наркотични вещества и техните аналози, установено с техническо средство Дрегер Д. Тест 5000 с фабричен № ARPK-0014, който отчел положителен резултат за бензодиазепини на проба №064. На водача е издаден талон за медицинско изследване № 0151798/2023 г..

Видно от Акт за установяване на административно нарушение № GA 893448/09.03.2023 г. срещу Г. Л. Х., същият е съставен за извършено на 09.03.2023 г. от Х. нарушение на чл.5, ал.3, т.1, пр.2 ЗДвП.

На 10.03.2023 г., с Мотивирана резолюция №23-0819-М000106 ОДМВР-В., с-р Пътна полиция В. е прекратено административнонаказателното производство по Акт за установяване на административно нарушение № GA 893448/09.03.2023 г. против Г. Л. Х., за нарушение на чл.5, ал.3, т.1, пр.2 ЗДвП, поради образувано ДП №85/23 /ЗМ86/23 г./ по описа на Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР- В., за престъпление по чл.343б, ал.3 НК.

Тази фактология се установи по несъмнен начин от приложените и приобщени по делото писмени доказателства.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което като процесуално допустима следва да бъде разгледана по същество.

По същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168 ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. На основание чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на

вътрешните работи с оглед разпоредбата на чл. 165, ал.1 от Закона за движение по пътищата. В случая оспорената заповед е издадена от Полицейски инспектор към ОДМВР- В., в отдел „Пътна полиция“ В., който е упълномощен със Заповед № 565з-822/30.12.2021 г. да прилага с мотивирана заповед налагането на ПАМ по чл.171, т.1, 2, 2а, 4, 5, б.“а“ и т.6 от ЗДвП, която заповед е издадена на основание чл.43, ал.4 от ЗМВР, във вр. с чл.172, ал.2 от ЗДвП и заповед №8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи. При това положение следва да се приеме, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в индивидуалния административен акт. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспорения вид.

Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, съдържа реквизитите по чл. 59, ал.2 от АПК, като са посочени фактическите и правни основания за налагането на принудителната мярка. Такива се съдържат и в АУАН, на който се позовава изрично органа издал процесния административен акт, поради което доводите на жалбоподателя в тази насока са несъстоятелни.

Съгласно соченото в заповедта правно основание- чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване– до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителна мярка от вида на процесната. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя, който безспорно е имал качеството на водач на МПС, за това, че на посочената по- горе дата и място управлявал МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с тест, което съставлява една от хипотезите, визирани в чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП. В тази връзка, описаното в заповедта фактическо основание за издаването ѝ представлява правопораждащия юридически факт, от който органът черпи правомощията си и въз основа на който се извършва последващата съдебна преценка за законосъобразността на властническото произнасяне. Основанието за прилагането на ПАМ в случая се установява от АУАН, чиито фактически констатации са приети от административния орган приложил мярката. Несъмнено АУАН и заповедта за налагане на ПАМ имат различна природа, а именно с акта се поставя началото на административнонаказателно производство, докато ролята на заповедта за налагане на

ПАМ е превантивна. С позоваването на АУАН в заповедта за прилагане на ПАМ, той се приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, приети от издателя, стават мотиви и на самия акт. Съгласно Тълкувателно решение №16/1975 г. на ОСГК на ВС, което не е загубило актуалност и след приемането на АПК, мотивите към административния акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт, на който органът се позова. В качеството си на официален свидетелстващ документ АУАН се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила по отношение на неговата истинност, която не е опровергана. При това положение настоящият съдебен състав приема, че е налице правно основание за издаване на ЗППАМ, а доводът за липса на фактически и правни основания, респ. мотиви за издаване за неоснователни.

В посочената хипотеза основание за налагане на ПАМ е установеното с средство Дрегер Д. Тест 5000 с фабричен № ARPK-0014, наличие на бензодиазепини на проба №064. В случая от доказателствата по делото се установява, че на жалбоподателя е връчен редовно талон за медицинско изследване. Жалбоподателят не сочи наличие на медицинско изследване, установяващо благоприятен за него резултат, респ. не ангажира доказателства в тази насока. Релевантен е фактът на наличие на наркотично вещество или техните аналози- в конкретния случай бензодиазепини, независимо дали е вследствие на прием на лекарствено средство или под формата на друга субстанция. В тази връзка, жалбоподателят е следвало да съобрази това и да не управлява МПС в такова състояние. Предвид това и защитната му теза, свързана с прием на лекарствено средство- Диазепам е неиздържана.

Относно срока за налагане на ПАМ, следва да се има предвид, че съгласно чл.171,т.1,б.“б“ ЗДвП свидетелството за управление се отнема временно до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца, т.е. налице е законово определен срок за прилагане на мярката- до решаване на въпроса за отговорността, което означава до окончателното приключване на административнонаказателното производство, образувано със съставения АУАН, но не повече от 18 месеца. В случая в процесната заповед административният орган е посочил само максималния срок, за който мярката се прилага– не повече от 18 месеца, но с оглед законовата регламентация, в случай на окончателно решаване на въпроса за отговорността на лицето в рамките на посочения период, мярката ще бъде преустановена.

Съдът намира, че мярката се явява напълно съответна и на целта на закона, а именно да се предотврати извършването на административни нарушения и настъпването на евентуални вредни последици от тях.

Предвид изложеното, съдът намира, че заповедта за налагане на ПАМ се явява законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора, съдът намира за основателна претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като с оглед правната и фактическа сложност на делото намира, че жалбоподателят следва на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София– град, III отделение, 73 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Л. Х. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ №23-0819-000310/10.03.2023 г., издадена от полицейски инспектор към ОДМВР В., сектор Пътна полиция В., с която е наложена ПАМ по чл.171, ал.1, т.1, б.“б“ от ЗДВП- временно отнемане на СУМПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

ОСЪЖДА Г. Л. Х., ЕГН- [ЕГН], да заплати на Областна дирекция на МВР- В. разноски по делото в размер на 100 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: